

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 221

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 septembrie 1996

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI			
7.		Hotărârea nr. 8 din 11 septembrie 1996	9-10
		Hotărârea nr. 9 din 11 septembrie 1996	10-11
		Hotărârea nr. 10 din 11 septembrie 1996	11-13
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
	2	773. — Hotărâre privind completarea Hotărârii Guvernului nr. 527/1996 cu privire la asigurarea surselor de creditare pentru preluarea la fondul de consum, semințe și furaje a cantităților de grâu și orz din recolta anului 1996	14
	2-4		
	4	792. — Hotărâre pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1996 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Băncii Naționale a României	14-15
DECRETE			
463.	5		
HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	6	794. — Hotărâre privind stabilirea nivelului dobânzilor pentru disponibilitățile păstrate în contul general al trezoreriei statului	15-16
	7-9		

HOTĂRÂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE**

**privind modificarea Hotărârii Parlamentului nr. 18/1995
 pentru aprobarea unor măsuri rezultate din dezbater
 Raportului Comisiei comune de anchetă asupra atribuirii
 de locuințe pentru parlamentari, membri ai Guvernului
 și pentru persoane din aparatul Parlamentului, Guvernului
 și Președinției în perioada 1990-1994**

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Termenele prevăzute de art. 3 și 4 din Hotărârea Parlamentului nr. 18/1995 pentru aprobarea unor măsuri rezultate din dezbateră Raportului Comisiei comune de anchetă asupra atribuirii de locuințe pentru parlamentari, membri ai Guvernului și pentru persoane din aparatul Parlamentului, Guvernului și Președinției în perioada 1990-1994 se prelungec până la 30 septembrie 1996.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 26 iunie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

DAN MARȚIAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 26 iunie 1996.
 Nr. 7.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE**

**privind instituirea Comisiei parlamentare speciale
 pentru stabilirea orarului pentru campania electorală și repartizarea timpilor de antenă**

În temeiul art. 46 alin. (4) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se instituie Comisia parlamentară specială pentru stabilirea orarului pentru campania electorală și repartizarea timpilor de antenă, în vederea alegerilor parlamentare din 3 noiembrie 1996.

Componența nominală a comisiei este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Comisia prevăzută la art. 1 își alege dintre membrii săi un președinte, un vicepreședinte și un secretar, care formează Biroul comisiei.

Art. 3. — Comisia parlamentară specială pentru stabilirea orarului pentru campania electorală și repartizarea timpilor de antenă își desfășoară lucrările în prezența majorității membrilor săi.

Hotărârile comisiei se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți.

În cazul în care membrii comisiei nu ajung la un acord, în alte probleme decât cele tehnice, acestea se supun examinării Birourilor permanente ale celor două Camere.

În comisie, votul este, de regulă, deschis, iar la propunerea unei treimi din numărul membrilor, se poate recurge la vot secret.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
CONSTANTIN DAN VASILIU

București, 11 septembrie 1996.
Nr. 8.

ANEXA Nr. 1

COMPONENȚA
Comisiei parlamentare speciale pentru stabilirea orarului
pentru campania electorală și repartizarea timpilor de antenă

1. Grupurile parlamentare ale P.D.S.R.	domnul deputat Ovidiu Mușetescu
2. Grupurile parlamentare ale P.N.Ț.C.D. + P.E.R.	domnul deputat Remus Opriș
3. Grupurile parlamentare ale P.D.	domnul deputat Alexandru Sassu
4. Grupurile parlamentare ale P.U.N.R.	domnul deputat Ioan Petru
5. Grupurile parlamentare ale U.D.M.R.	domnul deputat Marton Arpad
6. Grupul parlamentar al P.R.M.	domnul deputat Gheorghe Constantin
7. Grupul parlamentar al P.L. '93 și P.A.C.	doamna deputat Teodora Bertzi
8. Grupul parlamentar al minorităților naționale	domnul deputat Gheorghe Răducanu
9. Grupul parlamentar al P.S.M.	domnul senator Ștefan David
10. Grupul parlamentar al P.S.D.R.	doamna deputat Smaranda Dobrescu
11. Grupul parlamentar al P.D.A.R.	domnul senator Florin Velicu.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENTUL
Comisiei parlamentare speciale pentru stabilirea orarului
pentru campania electorală și repartizarea timpilor de antenă

Art. 1. — La ședințele comisiei participă cu drept de vot numai membrii acesteia. Grupurile parlamentare reprezentate în comisie pot dispune înlocuirea unui deputat sau senator care le reprezintă, în cazul în care acesta se află într-o situație care îl împiedică să participe la lucrările comisiei. Schimbarea membrului comisiei se comunică președintelui acesteia, cu cel puțin 24 de ore înainte de data ținerii ședinței.

Biroul comisiei sau reprezentanții grupurilor parlamentare pot invita la ședințele comisiei consilieri, experți sau consultanți parlamentari, fără ca invitații să aibă drept de vot.

La lucrările comisiei participă reprezentanți ai serviciilor publice de radio și de televiziune.

Art. 2. — Hotărârile comisiei se semnează de președinte și de secretar și se comunică serviciilor publice de radio și de televiziune, precum și partidelor politice, alianțelor

politice și alianțelor electorale care au solicitat, în condițiile legii, conducerii serviciilor publice de radio și de televiziune acordarea timpilor de antenă.

Lucrările comisiei se consemnează în procese-verbale care se semnează de membrii comisiei, prezenți la lucrările acesteia.

Biroul comisiei poate decide ca lucrările comisiei să fie stenografiate sau înregistrate pe bandă magnetică. Autenticitatea stenogramelor se confirmă de secretarul comisiei.

Art. 3. — Ședințele comisiei nu sunt publice. Comisia va putea, de la caz la caz, să organizeze conferințe de presă, să dea comunicate în presa scrisă, la radio sau la televiziune. Comunicatele comisiei se semnează de cel puțin doi membri ai Biroului comisiei și un membru al comisiei, care reprezintă un alt grup parlamentar.

Art. 4. — Repartizarea timpilor de antenă se face cu respectarea prevederilor art. 46 din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și ale prezentei hotărâri.

Art. 5. — Pentru prima fază a campaniei electorale, timpul de antenă disponibil, stabilit împreună cu conducerea serviciilor publice de radio și de televiziune, aflat la dispoziția partidelor și alianțelor politice reprezentate în Parlament, se va repartiza de comisie pe baza numărului de parlamentari existenți la data de 16 octombrie 1992.

Prevederile alin. 1 se aplică și organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, reprezentate în Parlament.

Partidele politice și alianțele politice, care nu sunt reprezentate în Parlament, precum și alianțele electorale și candidații independenți care participă la alegerile din 1996 beneficiază de timpi de antenă în condițiile art. 46 alin. (2)–(4) din Legea nr. 68/1992.

Timpul maxim de care poate dispune un partid, alianță politică sau alianță electorală care nu este reprezentată în Parlament nu poate fi mai mare de jumătate din timpul minim acordat unui partid parlamentar.

Partidele, alianțele politice și alianțele electorale pot constitui un grup de programare care va lucra direct cu reprezentanții serviciilor publice de radio și de televiziune.

Art. 6. — Stabilirea orarului și repartizarea timpilor de antenă pentru faza a doua a campaniei electorale se vor face de comisie pe baza listelor de candidați depuse în întreaga țară, în condițiile prevăzute de art. 46 alin. (5) și (6) din Legea nr. 68/1992.

Repartizarea timpilor de antenă pentru candidații independenți se face cu respectarea prevederilor art. 46 alin. (6) din Legea nr. 68/1992, după depunerea candidaturilor.

Art. 7. — Pentru soluționarea problemelor curente legate de campania electorală prin radio și televiziune, comisia stabilește programul de permanență pentru toți membrii săi. Permanența se asigură zilnic de câte doi membri ai comisiei din grupuri parlamentare diferite.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 13 din Statutul Grupului Român al Uniunii Interparlamentare

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 13 din Statutul Grupului Român al Uniunii Interparlamentare, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 9 din 11 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 22 februarie 1993, se modifică și va avea următorul cuprins:

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

CONSTANTIN DAN VASILIU

București, 11 septembrie 1996.

Nr. 9.

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind acordarea unor grațieri individuale**

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 99 din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se grațiază pedeapsa aplicată următorilor condamnați:

- Balica Victor
- Bondoc Nicolae
- Cighir Eugenia
- Cîrdei Ecaterina
- Cărbunaru Ion
- Cărbunaru Agripina
- Postolache Eugen
- Stănescu Cină
- Tănase Vasile Daniel
- Timofte Petru.

Art. 2. — Se grațiază restul rămas neexecutat din pedeapsa aplicată următorilor condamnați:

- Botezatu Valerică
- Chirțes Izidor-Vasile
- Condoiu Lucian-Cristian
- Dumitru Sanda
- Gabor Peter
- Onea Nicolae.

Art. 3. — Se grațiază cu 1/2 pedeapsa aplicată următorilor condamnați:

- Enciu Ion
- Surugiu Sonia-Rodica.

Art. 4. — Se grațiază cu 1/4 pedeapsa aplicată condamnatului Constantinescu Alexandru.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 11 septembrie 1996.

Nr. 463.

HOTĂRĂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****HOTĂRĂREA Nr. 6****din 11 septembrie 1996**

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Mihai Constantinescu — judecător
 Ioan Deleanu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, formulată de domnul Timofte Mihail și depusă la Biroul Electoral Central cu nr. 97 din 9 septembrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale cu adresa nr. 101 din 9 septembrie 1996 și formează obiectul Dosarului nr. 173 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării acesteia în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației, domnul Timofte Mihail invocă faptul că apărătorii domnului Ion Iliescu folosesc chițibușării avocațești și învârtesc Constituția după bunul lor plac, iar în discursurile sale electorale domnia sa aduce ofensă predecesorilor din Principate și din România „precum că 150 de ani au fost în zadar”. Contestatorul înțelege, de asemenea, să se folosească de aceleași argumente ca ale Alianței Civice, fără să le indice însă.

Președintele acordă cuvântul în fond procurorului, care, în legătură cu motivele invocate de către Alianța Civică, arată că reprezentantul Ministerului Public a pus concluzii de respingere în ședința din 7 septembrie 1996. Cât privește celelalte motive invocate, ele constituie considerații

personale, care nu pot fi avute în vedere la soluționarea contestației de către Curtea Constituțională. În consecință, solicită respingerea contestației.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Considerațiile contestatorului referitoare la modul în care susținătorii înțeleg să-l apere pe domnul Ion Iliescu, ca și declarațiile domniei sale făcute în campania electorală nu pot fi reținute ca argumente juridice în soluționarea contestației, deoarece instanța constituțională, potrivit art. 13 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță în numele legii”. Pe de altă parte, art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale precizează explicit și imperativ: „Curtea nu statuează decât asupra problemelor de drept”.

Cât privește argumentele folosite de Alianța Civică în contestarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Ion Iliescu, este de reținut că ele au fost apreciate ca neîntemeiate de către Curtea Constituțională, care, prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 septembrie 1996, a respins contestația Alianței Civice. Față de motivarea amplă din această hotărâre, ca și față de împrejurarea că domnul Timofte Mihail nu a explicat motivele contestației, ci a făcut trimitere numai la contestația Alianței Civice, nu este cazul ca în această hotărâre să se reia considerentele care motivează soluția Curții Constituționale exprimată prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Timofte Mihail.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 7

din 11 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, formulată de domnul Nicolae Cerveni, președintele Partidului Național Liberal – Convenția Democratică, depusă la Biroul Electoral Central cu nr. 98 din 9 septembrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale cu adresa nr. 101 din 9 septembrie 1996 și formează obiectul Dosarului nr. 174 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației, domnul Nicolae Cerveni susține, în esență, că domnul Ion Iliescu nu mai are dreptul să candideze pentru funcția de Președinte al României, deoarece prin Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 s-a prevăzut „alegera tuturor conducătorilor politici pentru unul sau cel mult două mandate“. Această „dispoziție“ de ordin constituțional se pretinde că a fost reconfirmată prin „art. 81 alin. (1)“ din Legea nr. 69/1992, (art. 10), și art. 81 alin. (4) din Constituție. Domnul Ion Iliescu a obținut un prim mandat de șef al statului în decembrie 1989 (ca președinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale), al doilea în anul 1990 în urma alegerilor desfășurate în baza Decretului-lege nr. 92/1990 și, în fine, al treilea mandat în anul 1992. Această nouă candidatură ar fi a patra, ceea ce încalcă prevederile Constituției și ale celorlalte acte normative sus-menționate, deoarece depășește durata maximă a două mandate președințiale de 8 ani. Pe de altă parte, domnul Ion Iliescu a declarat în repetate rânduri, în cursul mandatelor sale, că „nimeni nu va putea deține mai mult de două mandate“. De asemenea, consideră că domnul Ion Iliescu nu a vegheat la buna funcționare a instituțiilor statului. Pentru aceste motive solicită invalidarea acestei candidaturi, care este contrară legii, politicii, moralei și chiar a bunului simț.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntețiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, susținând, în esență, următoarele: Decretul-lege nr. 92/1990 este un act normativ cu caracter provizoriu și tranzitoriu, care nu se referă la noțiunea de mandat președințial, ci la unele prerogative ale funcției de Președinte al României; definirea noțiunii de mandat președințial se realizează pentru prima dată prin Legea nr. 69/1992, adoptată în temeiul Constituției din 1991, de unde rezultă că singurul mandat președințial, în înțeles constituțional, este cel îndeplinit ca

urmare a alegerilor din septembrie 1992. Pe de altă parte, prin contestație se invocă și considerații care nu pot fi avute în vedere la soluționarea ei de către Curtea Constituțională. În consecință, solicită respingerea contestației.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

În legătură cu temeiurile contestației, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 septembrie 1996, și nu există motive să se revină asupra celor statuate.

În opinia contestatorului, domnul Ion Iliescu a îndeplinit trei „mandate“ și la alegerile din 3 noiembrie 1996 ar candida pentru al patrulea mandat. Se invocă, în acest sens, Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 și Decretul-lege nr. 92 din 18 martie 1990, acte normative preconstituționale, care, între altele, au cuprins și reglementări cu privire la instituția de șef al statului.

Decretul-lege nr. 2/1989 în nici una dintre prevederile sale nu indică funcția de șef al statului sau mandatul președințial. Art. 5 din acest act normativ se referă la președintele Consiliului Frontului Salvării Naționale, stabilindu-i sumar atribuțiile, unele dintre acestea fiind specifice prin natura lor prerogativelor unui șef de stat, altele, însă, neavând nimic comun cu asemenea prerogative. Mai mult, însă, unele atribuții dintre cele care ar fi putut aparține unui șef de stat unipersonal au fost rezervate, prin prevederile art. 2 din acel act normativ, Consiliului Frontului Salvării Naționale, ca organ colegial de putere.

Cât privește invocarea art. 81 din Legea nr. 69/1992, textul este improvizat, întrucât legea nu are decât 30 de articole.

Prin Decretul-lege nr. 92/1990 s-a instituit într-adevăr funcția de șef al statului, sub denumirea „Președintele României“. În condițiile date, reglementarea acestei instituții se remarcă prin elemente specifice esențiale, diferite de Constituție, îndeosebi cele la care s-au referit art. 9 alin. 2, art. 10 alin. 2, art. 81 și art. 82 din acest act, privind vârsta minimă pentru a fi ales, interdicția pentru unele persoane de a fi alese, procedura contenciosului electoral, validarea alegerii și momentul de la care cel ales este declarat președinte, precum și cele care au stabilit atribuțiile președintelui și raporturile sale cu celelalte autorități publice. Mai mult, este de observat că Decretul-lege nr. 92/1990 nu a stabilit durata îndeplinirii funcției de președinte. Comparând acele reglementări cu reglementările constituționale actualmente în vigoare având ca obiect instituția de Președinte al României, cuprinse la art. 35 și la art. 80–100 din Constituție, rezultă că, deși, formal, cât privește denumirea instituției, s-ar părea că suntem în prezența uneia și aceleiași autorități, în realitate cele două instituții sunt esențial diferite. Pe calea unei asemenea examinări comparative rezultă, așadar, că sub aceeași denu-

mire au fost reglementate instituții de autoritate publică esențialmente diferite, prima având un caracter tranzitoriu, cealaltă în condiții de stabilitate constituțională.

Cele două acte normative, Decretul-lege nr. 2/1989 și Decretul-lege nr. 92/1990, au avut, neîndoind, caracterul unor acte cu valoare constituțională. Dar tot atât de neîndoind este și constatarea că ele nu au fost instituții. Chiar Decretul-lege nr. 92/1990 în art. 99 evocă perspectiva adoptării unei instituții.

Indiscutabil, respectivele acte normative au avut un caracter tranzitoriu. În acest sens sunt relevante prevederile „tranzitorii” de la art. 99 din Decretul-lege nr. 92/1990: „Prezentul decret-lege se aplică până la adoptarea legii electorale elaborate pe baza noii Constituții”. Constituția României a confirmat apoi caracterul tranzitoriu al reglementărilor anterioare. Astfel, art. 150 alin. (1) a prevăzut că legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare numai în măsura în care nu contravin Constituției. Art. 151 alin. (1) a precizat, de asemenea, că instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a Constituției, rămân în funcțiune numai până la constituirea celor noi. Deși textul constituțional se referă la „instituțiile republicii”, această locuțiune implică neîndoind și normele care au stat la baza organizării și funcționării acelor instituții, o „instituție”, ca structură organizatorică și funcțională, neputând exista în afara cadrului juridic care o reglementează. De altfel, prin art. 30 din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, Decretul-lege nr. 92/1990 a fost expres abrogat, așa încât nici una dintre reglementările cuprinse în acel decret-lege nu poate fi revitalizată decât artificial și anacronic, în afara rigorilor juridice.

O altă constatare însă este deplin pertinentă și concludentă pentru formularea unei judecăți de valoare în problema litigioasă asupra căreia urmează a se pronunța Curtea Constituțională, și anume că nici un act normativ preconstituțional nu consacră instituția mandatului președințial. Această instituție este pentru prima oară reglementată prin Constituția din 1991. De aceea este inexactă susținerea din contestație în sensul că prevederile Constituției ar fi reprodus „întocmai” o dispoziție anterioară acesteia.

Mandatul președințial are determinări constituționale specifice și inedite față de reglementările anterioare. Acestea privesc mai ales funcțiile ce derivă din mandat, condițiile de dobândire, de validare și de începere a mandatului, durata acestuia, incompatibilitățile și imunitățile pe care le antrenează, atribuțiile ce derivă din mandat și, implicit, raporturile în care se află deținătorul acestuia cu celelalte autorități publice, răspunderea ce revine titularului mandatului pentru modul de exercitare a acestuia. Nici o altă funcție, dobândită pe baza unor reglementări anterioare Constituției, nu a avut ca fundament un asemenea mandat, așa încât trebuie admis că prevederile Constituției României marchează o soluție de ruptură sau de reșezare esențial diferită a instituției de șef al statului. Pe cale de consecință, mandatul președințial reglementat de Constituția României nu poate fi așezat în prelungirea unor durate de îndeplinire a funcției de Președinte al României anterioare intrării în vigoare a legii fundamentale.

Art. 81 alin. (4) din Constituție prevede: „Nici o persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate. Acestea pot fi și succesive.”

Pentru a se demonstra ilegitimitatea constituțională a candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României se face referire constantă numai la această „funcție”, ignorându-se cea de-a doua componentă a

reglementării cuprinse la art. 81 alin. (4), anume instituția *mandatului*. Or, *funcția de Președinte* nu poate fi abstrasă din cuprinsul reglementării, neținându-se seama de conceptul de *mandat*. Cu alte cuvinte, pentru compararea instituției de șef al statului, în reglementarea actuală, cu situații anterioare, trebuie să se observe că instituția Președintelui României este definită între altele și prin mandatul constituțional. În lipsa unui astfel de *mandat*, anterior intrării în vigoare a Constituției, orice asociere cu situații juridice premergătoare Constituției este nefondată.

Perioada de la 8 decembrie 1991 și până la alegerile din septembrie 1992 nu constituie mandat președințial în sensul dispozițiilor constituționale, deoarece numai prin alegerile din 1992, organizate înăuntrul termenului de un an de la adoptarea Constituției, prevăzut de art. 80 alin. 2 combinat cu art. 99 din Decretul-lege nr. 92/1990, autoritățile publice, inclusiv Președintele României, s-au constituit pentru prima oară ca instituții noi, în sensul art. 151 din Constituție.

Desigur, în ce privește atribuțiile acestor autorități, Constituția a fost de imediată aplicare. Dar caracterul nou, constituțional, al acestor autorități, având semnificația unei rupturi față de legitimitatea lor anterioară, este, fără îndoială, consecința alegerilor din septembrie 1992. De aceea perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a Constituției și alegerile din 1992 nu poate avea semnificația mandatului constituțional prevăzut de art. 81 alin. (4) din Constituție.

Se mai susține prin contestație că, dacă ar fi ales, domnul Ion Iliescu ar depăși limita maximă a două mandate de 4 ani, prevăzută de art. 81 alin. (4) și art. 83 alin. (1) din Constituție, fără a se ține însă seama că, în realitate, a fost exercitat un singur mandat constituțional, în urma alegerilor din septembrie 1992.

În sprijinul contestației s-au invocat și prevederile art. 10 din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, potrivit căror: „Nu pot candida persoanele care, la data depunerii candidaturii, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 35 din Constituție pentru a fi alese sau care au fost alese anterior, de două ori, ca Președinte al României”.

Invocarea acestor prevederi legale pentru contestarea legitimității constituționale a candidaturii domnului Ion Iliescu, abstracție făcând de dispozițiile legii fundamentale, chiar dacă este pertinentă, nu este concludentă, din moment ce obiectul contestațiilor, prin referirea la nesocotirea unor dispoziții din Constituție, imprimă litigiilor cu care a fost sesizată Curtea Constituțională trăsăturile contenciosului constituțional. Or, în contenciosul constituțional, Curtea, garant al supremației Constituției, trebuie să se raporteze la dispozițiile acesteia, nu la cele ale unor acte subsecvente și inferioare acestora.

Pe de altă parte, chiar dacă s-ar face abstracție de un asemenea imperativ, socotindu-se că ne aflăm în prezența unui simplu contencios electoral, având în vedere principiul necontestat al ierarhiei normelor juridice, este de la sine înțeles că norma legală nu poate fi opusă normei constituționale. Fiind vorba de un text adoptat după intrarea în vigoare a Constituției, prevederile sale nu pot fi interpretate decât în concordanță cu dispozițiile art. 81 alin. (4) din Constituție, referindu-se la aceeași interdicție ce privește, astfel cum s-a reținut deja, exclusiv mandatul constituțional de Președinte al României. Orice altă interpretare, fiind neconstituțională, nu poate fi reținută, chiar dacă, sub aspect literal, textul ar permite-o.

Față de cele arătate, rezultă că mandatul de Președinte al României din perioada 1992–1996 este primul mandat constituțional al domnului Ion Iliescu.

În fine, considerentele de ordin economic, politic și moral, cuprinse în contestație, nu pot fi reținute ca argumente juridice în soluționarea contestației, deoarece

instanța constituțională, potrivit art. 13 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță în numele legii“. Pe de altă parte, art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale precizează explicit și imperativ: „Curtea nu statuează decât asupra problemelor de drept“.

Pentru considerentele expuse și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Nicolae Cerveni, președintele Partidului Național Liberal — Convenția Democratică.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 8 din 11 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Constantin Niculescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, formulată de domnul Iulian Șomănescu și depusă la Biroul Electoral Central cu nr. 91 din 8 septembrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale la data de 9 septembrie 1996 și formează obiectul Dosarului nr. 175 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În contestație se susține că „alegerile prezidențiale planificate să aibă loc în anul 1996, simultan cu cele parlamentare, nu sunt constituționale, deci înscrierea de candidaturi pentru funcția de Președinte al României, existând deja un Președinte ales și obligat prin Constituție să exercite acea funcție încă doi ani, este de asemenea neconstituțională“. În argumentarea acestei opinii, contestatorul consideră că, după adoptarea Constituției, alegerile pentru funcția de Președinte al României nu ar fi trebuit să

aibă loc în 1992, ci în 1994, până la împlinirea duratei mandatului de 4 ani, prevăzut de art. 83 alin. (1) din Constituție, calculată de la data validării alegerilor din 20 mai 1990, astfel încât scrutinul următor nu poate avea loc decât în anul 1998.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază că argumentele prezentate de contestator constituie o interpretare personală, eronată, a prevederilor legale privind alegerea Președintelui României și, pe cale de consecință, solicită respingerea contestației ca neîntemeiată.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Contestația se întemeiază pe un singur motiv esențial, și anume că mandatul de 4 ani pe care îl exercită domnul Ion Iliescu, în funcția de Președinte al României, se încheie în 1998, astfel încât alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996 nu pot avea loc, fiind neconstituționale.

Motivul invocat excede cadrul procesual al unei contestații formulate în temeiul Legii nr. 69/1992, întrucât obiectul său îl constituie, în realitate, însăși constituționalitatea alegerilor de la 3 noiembrie 1996, ca și a celor ce au avut loc în 1992. Deci, prin contestație nu se invocă un impediment legal pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, raportat la candidatura domnului Constantin Niculescu, ceea ce ar putea forma obiectul unui litigiu electoral. Curtea, în limitele atribuțiilor sale prevăzute de art. 144 lit. d) din Constituție și de

art. 27 din Legea nr. 47/1992, raportate la prevederile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, nu are competența de a se pronunța asupra constituționalității alegerilor din 1992, a celor ce vor avea loc la 3 noiembrie 1996 și nici de a proroga mandatul actual al Președintelui României până în anul 1998.

Cât privește contestarea, în general, a candidaturilor la funcția de Președinte al României pentru alegerile din acest an, este de observat că, potrivit legii, contestația nu poate privi decât candidații individualizați după înregistrarea candidaturii lor la Biroul Electoral Central.

Față de cele arătate, contestația este neîntemeiată.

Totodată, spre a înlătura orice speculație posibilă legată de motivele invocate în contestație, Curtea, în calitate de garant al supremației Constituției, constată că aceste motive nu justifică teza neconstituționalității alegerilor din 1992, care au fost legal validate, ca și a celor care vor avea loc la 3 noiembrie 1996, precum și a înregistrării de candidaturi pentru funcția de Președinte al României la aceste din urmă alegeri.

Potrivit art. 80 alin. 2 din Decretul-lege nr. 92/1990, Parlamentul trebuia să organizeze, după intrarea în vigoare a Constituției, noi alegeri în termen de cel mult un an, pentru toate autoritățile electiv constituite în temeiul aceluși decret-lege. De asemenea, art. 99 din același act normativ prevedea că acesta se aplică până la adoptarea legii electorale elaborate pe baza Constituției. În acest sens, Decretul-lege nr. 92/1990 a fost abrogat prin art. 30 al Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Constantin Niculescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Iulian Șomăcescu.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 9 din 11 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte

De asemenea, art. 151 alin. (1) din Constituție prevede că „Instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a prezentei Constituții, rămân în vigoare până la constituirea celor noi”.

Rezultă că după intrarea în vigoare a Constituției, așa cum s-a arătat în Hotărârea Curții Constituționale nr. 1/1996, autoritățile publice cu caracter electiv — Parlamentul și Președintele României — și-au continuat activitatea, în temeiul art. 151 alin. (1) din Constituție, pe baza legitimității conferite anterior, în urma scrutinului din 20 mai 1990. De aceea durata de 4 ani a mandatului președințial, prevăzută de art. 83 alin. (1) din Constituție, nu este aplicabilă funcției de Președinte al României, astfel cum exercițiul ei a fost prorogat prin art. 151 alin. (1) din Constituție, mai ales că Decretul-lege nr. 92/1990 nu stabilește un termen pentru realizarea acestei funcții. Susținerea contestatorului este, deci, contrară nu numai principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, dar și faptului că instituția mandatului președințial a fost pentru prima oară reglementată prin Constituția din 1991.

Pe cale de consecință, alegerile parlamentare și președințiale din 1992 au fost conforme atât dispozițiilor susmenționate din Decretul-lege nr. 92/1990, cât și dispoziției constituționale a art. 151 alin. (1) care, în mod expres, prevede că autoritățile publice existente rămân în vigoare „până la constituirea celor noi”, iar alegerile ce vor avea loc la 3 noiembrie 1996 sunt conforme, în ce privește Președintele României, dispozițiilor art. 83 alin. (1) din Constituție.

al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Rai I. Mircea la Biroul Electoral Central cu nr. 103 din 9 septembrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale la aceeași dată și formează obiectul Dosarului nr. 176 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea

nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se arată, în esență, că, sub aspect politic, nu se justifică ca domnul Ion Iliescu să candideze pentru funcția de Președinte al României, întrucât a contribuit la înlăturarea regimului totalitar, cu toate că făcuse parte din Partidul Comunist Român, este vinovat de condamnarea fostului dictator Nicolae Ceaușescu și a „unor membri ai CPEX” și a trădat valorile comunismului, contribuind la introducerea capitalismului, ceea ce a condus la dezorganizarea vieții economico-sociale și la întărirea influenței organismelor euroatlantice.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, motivele invocate nefiind cauze legale de neeligibilitate, ci considerațiuni politice de natura campaniei electorale.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Rai I. Mircea.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 10

din 11 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor formulate de un grup de 100 de cetățeni împotriva înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României la alegerile președințiale ce vor avea loc la data de 3 noiembrie 1996, precum și a cererii de recuzare a tuturor judecătorilor Curții Constituționale, formulată de domnul avocat Nicolae-Ștefănescu Drăgănești.

temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Ion Iliescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri emise cu prilejul alegerilor din anul 1992.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiile Curții Constituționale, definite de Constituție și Legea nr. 69/1992, putând fi, eventual, apreciate numai de corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

Contestațiile, împreună cu cererea de recuzare, au fost înregistrate la Biroul Electoral Central sub nr. 104 din 9 septembrie 1996, fiind depuse de domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești.

În temeiul art. 11 alin. (2) din Legea nr. 69 din 15 iulie 1992 pentru alegerea Președintelui României, contestațiile, împreună cu cererea de recuzare, au fost înregistrate la Curtea Constituțională la data de 9 septembrie 1996 și formează obiectul Dosarului nr. 177D/1996.

Curtea Constituțională a decis soluționarea contestațiilor fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării contestațiilor în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă. Pentru soluționarea cererii de recuzare s-au avut în vedere prevederile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la art. 16 din Legea nr. 47/1992.

Magistratul-asistent prezintă cererea de recuzare și obiectul contestațiilor. Prin cererea depusă la dosar, domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești recuză judecătorii Curții Constituționale, și anume pe domnii: Ioan Muraru, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Ioan Deleanu, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica și Victor Dan Zlătescu, întrucât, prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, aceștia s-au pronunțat cu privire la candidatura domnului Ion Iliescu. Consideră, de asemenea, că „dispozițiile art. 24, art. 25 și art. 27 pct. 7 din Codul de procedură civilă, precum și aceleași principii din Codul de procedură penală” vor fi „împărțășite de toți judecătorii Curții Constituționale, care trebuie să rămână în afara luptelor politice, Curtea Constituțională rămânând speranța existenței statului de drept”.

În motivarea contestațiilor depuse de același avocat și formulate de domnul Andrei Ioan, doamna Anghel Ileana, domnii Angheloaie Ion, Beca Tașcu, doamna Bontea Floarea, domnii Bontea Panait, Burlan Neculai, doamna Caniola Elena, domnii Cazacu Vasile, Ceaca Petrică, Chiselef Sorin, Cornea Paul George, Călin Marcel, Crăciun Cristea, Crăciun Ștefan, Cuculici Ion, Deatcu Alexandru, Doroftei Mihai, Drăghici Mihai, Dumitrescu Petre, Dumitru Gheorghe, Filip Constantin, Fuior Mihai, doamna Gereia Laura, domnii Glodeanu Eugen Costin, Grama Emanoil, Grigorencu Cătălin, Jurj Cristian, doamna Mardar Mihaela, domnul Marinescu Ciprian, doamnele Mitroi Ofelia, Milica Diana, domnii Mărgăritan Constantin, Moroiu Gheorghe, Moldoveanu Costel, Moise D. Constantin, doamnele Moțăianu Teodora, Munteanu Iuliana, domnii Munteanu Pavel, Nedelcu Aurel, Nichifor Val, Orceag Ovidiu, Papa Victor, doamna Parfenie Georgeta, domnii Pavel Constantin, Petre Dumitru, Pinteia I. Sorin, doamnele Piteiu Ortansa, Popovici Ștefania, domnul Popa Constantin, doamna Popa Constanța, domnii Popa N. Gheorghe, Popa Gheorghe, doamnele Popa Magdalena, Popa Susana, Popescu M. Elena, domnul Popescu Emanuel, doamnele Popescu Emilia, Popescu Ionela, Predica Elena, domnul Rață Gheorghe, doamna Rață Ioana, domnii Radu Cornel, Rădeanu Ion Octavian, Reichardt Ioan, Reichardt Teodoru, Rizea Aurel, Riroi Ion, Rogojină Ioan, Roibuleț Laurențiu, Rontea Costel, doamna Rontea Maria, domnul Rusen Șerban, doamnele Sandu Gabriela, Sandu Margareta, domnul Sandu Petre, doamna Sava Roxana, domnul Seidament Zechi, doamna Souslu Maria, domnii Souslu Nicolae, Sărghie Constantin, Stere Andrei, Stoica Vladimir, Stene Mileuță, doamna Șchiopu Dorina, domnii Ștefănescu Valeriu, Topalu Remulus, Tudor Constantin, Tudoran Ion, Tudoran Mircea, Tulbure Ilie, Tănase Eduard Mihai, Țapelea Nicolae, Țiganetea Silviu, Șulică Ion, Ursu Mihai, doamnele Ursu Vasilica, Vagnete Helga, domnii Vasile Vasile, Verbancu Tudor, contestații care au un conținut identic, înregistrate la Biroul Electoral Central sub același număr, se susține, în esență, că: potrivit art. 10 din Legea nr. 69/1992, domnul Ion Iliescu nu mai are dreptul să candideze, deoarece a îndeplinit de mai multe ori funcția de Președinte al României; în decembrie 1989 a fost ales ca „emanat al Revoluției în funcția de conducător al României, exercitând toate atribuțiile unui șef de stat”; în februarie 1990 a fost ales ca Președinte al României de către Consiliul Provizoriu de Uniune Națională; în mai 1990 a fost ales Președinte al României în urma alegerilor desfășurate în baza Decretului-lege nr. 92/1990 pentru alegerea Parlamentului și a Președintelui României; în decembrie 1991 a fost confirmat în funcția de Președinte al României potrivit art. 121 din Constituție; în decembrie 1992

a fost confirmat pentru un nou mandat în funcția de Președinte al României, pentru a patra oară, și în noiembrie 1996 dorește să participe din nou la alegeri.

Luând cuvântul, procurorul apreciază cererea de recuzare ca neîntemeiată și solicită respingerea ei. Cu privire la contestarea înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu, arată că Decretul-lege nr. 92/1990 este un act normativ cu caracter provizoriu și tranzitoriu și care nu se referă la noțiunea de mandat președințial, ci la unele prerogative ale funcției de Președinte al României. Noțiunea de mandat președințial apare pentru prima dată în Legea nr. 69/1992, adoptată în temeiul Constituției din 1991. Rezultă că singurul mandat președințial, în înțeles constituțional, este cel îndeplinit ca urmare a alegerilor din septembrie 1992. În consecință, apreciază contestațiile ca neîntemeiate și solicită respingerea lor.

CURTEA,

luând în dezbatere cererea de recuzare și contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze pe baza art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 16 din Legea nr. 47/1992, precum și în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

În raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992, precum și, în ce privește cererea de recuzare, cu dispozițiile Codului de procedură civilă și ale Legii nr. 47/1992 și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Printr-o cerere distinctă, avocatul Nicolae Ștefănescu-Drăgănești recuză pe toți judecătorii Curții Constituționale, întrucât, prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, aceștia „s-au pronunțat cu privire la candidatura domnului Ion Iliescu”.

O gravă eroare s-a strecurat în cererea de recuzare, demonstrând superficialitatea cu care această cerere a fost făcută, nominalizând judecători considerați recuzabili, care nici nu au participat la adoptarea Hotărârii nr. 1 din 8 septembrie 1996, respectiv domnii judecători Victor Dan Zlătescu și Romul Petru Vonica.

Cu opinia separată a unui judecător, în sensul că cererea de recuzare trebuie anulată, întrucât mandatarul care a formulat-o nu are procură specială, Curtea a decis să examineze, în fond, această cerere.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 47/1992, procedura jurisdicțională prevăzută de prezenta lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale, iar compatibilitatea se hotărăște exclusiv de Curte. Prevederile art. 24—36 din Codul de procedură civilă cu privire la recuzarea judecătorilor sunt așadar aplicabile și judecătorilor Curții Constituționale, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața acesteia.

Astfel cum precizează art. 28 din Legea nr. 47/1992, în legătură cu respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României, Curtea Constituțională adoptă hotărâri în plen, cu votul majorității judecătorilor Curții. Recuzarea tuturor judecătorilor care alcătuiesc plenul Curții Constituționale nu este admisibilă, întrucât, într-o asemenea situație, potrivit art. 30 alin. 2 din Codul de procedură civilă, asupra cererii de recuzare ar urma să hotărască „instanța la care se îndreaptă calea de atac respectivă”. Or, cât privește hotărârile plenului Curții Constituționale, legea nu instituie nici o cale de atac, iar în sensul prevederilor constituționale și ale legii organice a Curții nu există o instanță ierarhic superioară Curții Constituționale.

Cererea de recuzare nu este de altfel admisibilă nici în fond. Astfel, cum rezultă din cuprinsul acesteia, s-a considerat a fi recuzabili toți judecătorii Curții Constituționale, sub motivul că ei s-au pronunțat anterior, prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, cu privire la candidatura domnului Ion Iliescu. Potrivit art. 27 pct. 7 din Codul de procedură civilă, judecătorul poate fi recuzat „dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă”. Interpretarea riguroasă a prevederilor arătate conduce la concluzia că judecătorul poate fi recuzat numai dacă într-o anumită pricină și-a spus părerea înainte de a se ajunge la deliberare în pricina care se judecă. Nu constituie deci, sub acest aspect, motiv de recuzare împrejurarea că judecătorul sau judecătorii și-au consacrat părerea printr-o hotărâre pronunțată într-o altă cauză, cu același obiect, însă între alte părți.

Cât privește invocarea art. 24 din Codul de procedură civilă, care consacră incompatibilitatea judecătorilor, este de observat că acest text nu se aplică în cauza de față, deoarece judecătorii Curții Constituționale nu se găsesc în nici una dintre situațiile prevăzute de text, care, astfel cum constant s-a decis în doctrină și jurisprudență, sunt de strictă interpretare.

În sfârșit, este total eronată și invocarea art. 47 din Codul de procedură penală, deoarece, astfel cum s-a arătat, art. 16 din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și

funcționarea Curții Constituționale prevede că dispozițiile sale se completează, în măsura în care sunt compatibile, numai cu regulile procedurii civile.

Examinând conținutul contestațiilor, Curtea constată că el este absolut identic cu cel al altor contestații soluționate de Curte, depuse la Biroul Electoral Central tot de domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești, în zilele de 5 septembrie 1996 și, respectiv, 7 septembrie 1996, ele prezentându-se totdeauna sub forma unor acte xeroxate în care diferă numai numele, prenumele și adresa autorului contestației. În aceste contestații-tip, se repetă invariabil aceeași eroare prin indicarea fără nici un temei a art. 121 din Constituție care se referă la Consiliul județean. Aceasta demonstrează maniera absolut formală de sesizare a Curții Constituționale.

În legătură cu motivul contestațiilor, Curtea Constituțională s-a pronunțat, prin hotărârile nr. 1 din 8 septembrie 1996, nr. 4 din 9 septembrie 1996 și nr. 5 din 10 septembrie 1996, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Inevitabil, deci, considerentele acestei hotărâri nu pot fi altele decât cele din hotărârile anterioare cu privire la examinarea aceluiași motiv de contestare.

În consecință, contestațiile ce fac obiectul judecății de față urmează a fi respinse.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 16, ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, precum și prevederile Codului de procedură civilă, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge cererea de recuzare a judecătorilor Curții Constituționale, formulată de domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești.

Respinge ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulate de domnul Andrei Ioan, doamna Anghel Ileana, domniile Angheloaie Ion, Beca Tașcu, doamna Bontea Floarea, domniile Bontea Panait, Burlan Nicolae, doamna Caniola Elena, domniile Cazacu Vasile, Ceaca Petrică, Chiselef Sorin, Cornea Paul George, Călin Maricel, Crăciun Cristea, Crăciun Ștefan, Cuculici Ion, Deatcu Alexandru, Doroftei Mihai, Drăghici Mihai, Dumitrescu Petre, Dumitru Gheorghe, Filip Constantin, Fuior Mihai, doamna Gereia Laura, domniile Glodeanu Eugen Costin, Grama Emanoil, Grigorencu Cătălin, Jurj Cristian, doamna Mardar Mihaela, domnul Marinescu Ciprian, doamnele Mitroi Ofelia, Milica Diana, domniile Mărgăritan Constantin, Moroiu Gheorghe, Moldoveanu Costel, Moise D. Constantin, doamnele Moțăianu Teodora, Munteanu Iuliana, domniile Munteanu Pavel, Nedelcu Aurel, Nichifor Val, Orceag Ovidiu, Papa Victor, doamna Parfenie Georgeta, domniile Pavel Constantin, Petre Dumitru, Pinteia I. Sorin, doamnele Piteiu Ortansa, Popovici Ștefania, domnul Popa Constantin, doamna Popa Constanța, domniile Popa N. Gheorghe, Popa Gheorghe, doamnele Popa Magdalena, Popa Susana, Popescu M. Elena, domnul Popescu Emanuel, doamnele Popescu Emilia, Popescu Ionela, Predica Elena, domnul Rață Gheorghe, doamna Rață Ioana, domniile Radu Cornel, Rădeanu Ion Octavian, Reichardt Ioan, Reichardt Teodoru, Rizea Aurel, Riroi Ion, Rogojină Ioan, Roibuleț Laurențiu, Rontea Costel, doamna Rontea Maria, domnul Rusen Șerban, doamnele Sandu Gabriela, Sandu Margareta, domnul Sandu Petre, doamna Sava Roxana, domnul Seidament Zechi, doamna Souslu Maria, domniile Souslu Nicolae, Sărghie Constantin, Stere Andrei, Stoica Vladimir, Stene Mileuță, doamna Șchiopu Dorina, domniile Ștefănescu Valeriu, Topalu Remulus, Tudor Constantin, Tudoran Ion, Tudoran Mircea, Tulbure Ilie, Tănase Eduard Mihai, Țapelea Nicolae, Țiganetea Silviu, Șulică Ion, Ursu Mihai, doamnele Ursu Vasilica, Vagnete Helga, domniile Vasile Vasile și Verbancu Tudor, în Dosarul nr. 177D/1996.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind completarea Hotărârii Guvernului nr. 527/1996 cu privire la asigurarea surselor de creditare pentru preluarea la fondul de consum, semințe și furaje a cantităților de grâu și orz din recolta anului 1996****Guvernul României hotărăște :**

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 527 din 27 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 28 iunie 1996, se completează după cum urmează:

După articolul 2 se introduc articolele 2¹ și 2², cu următorul cuprins:

„Art. 2¹. — Societățile comerciale cu profil zootehnic beneficiare de credite, potrivit art. 1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr. 527/1996, pot achiziționa și deconta din aceste credite, în limita garanțiilor acordate de Ministerul

Finanțelor, și contravaloarea cantităților de porumb necesare furajării efectivelor de animale.

Art. 2². — Pentru creditele acordate potrivit art. 2¹, societățile comerciale vor plăti o dobândă la nivelul ratei oficiale a scontului plus o marjă de 3 puncte procentuale convenită băncilor comerciale.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 527/1996, cu modificările și completările din prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, dându-se articolelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii și alimentației,
Iulian Pușcă,
secretar de stat

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

p. Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Corneliu Croitoru

București, 5 septembrie 1996.
Nr. 773.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1996 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Băncii Naționale a României**

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 1996 ale regiilor autonome de interes național de sub autoritatea Băncii Naționale a României, prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

Indicatorul specific de măsurare a creșterii eficienței activității desfășurate de Regia Autonomă „Imprimeria Băncii Naționale a României“ este prevăzut în anexa nr. 1/a la bugetul de venituri și cheltuieli.

Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetele de venituri și cheltuieli ale regiilor autonome se aprobă de către Banca Națională a României.

Art. 2. — Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetele de venituri și cheltuieli ale regiilor autonome, prevăzute la art. 1 din prezenta hotărâre, reprezintă limite maxime și nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Guvernului, la propunerea Băncii

Naționale a României, cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor.

În cazul în care, în execuție, se înregistrează nerealizări ale veniturilor totale aprobate, regiile autonome vor efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor.

Art. 3. — Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție, dacă nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerată infrac-

țiune și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei.

Art. 4. — Contravenția se constată și amenda se aplică de către organele de control financiar ale statului, împuternicite potrivit legii, persoanelor vinovate de nerespectarea prezentei hotărâri.

Art. 5. — Anexele nr. 1, 1/a și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre și se vor transmite Băncii Naționale a României.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

p. Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Emil Iota Ghizari

Ministru de stat,
ministru muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu

Ministru de stat, ministru finanțelor,
Florin Georgescu

București, 12 septembrie 1996.
Nr. 792.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea nivelului dobânzilor pentru disponibilitățile păstrate în contul general al trezoreriei statului

În temeiul prevederilor art. 44 din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — La disponibilitățile păstrate în contul general al trezoreriei statului, pentru care, potrivit reglementărilor legale, se datorează dobânda, pe anul 1996, dobânda cuvenită se va stabili la nivelul taxei oficiale a scontului, pentru disponibilul din Fondul pentru pensia suplimentară, minus 4 puncte procentuale și 8 % pentru celelalte fonduri,

conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Termenele și condițiile de calcul și de plată ale dobânzilor bonificate la disponibilitățile păstrate în contul general al trezoreriei statului se stabilesc prin convenții încheiate între Ministerul Finanțelor și instituțiile publice titulare ale depozitelor respective.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministru finanțelor,
Florin Georgescu

București, 12 septembrie 1996.
Nr. 794.

**DISPONIBILITĂȚILE ȘI DEPOZITELE
păstrate în contul general al trezoreriei statului la care, potrivit reglementărilor
în vigoare, se bonifică dobânzi**

Nr. crt.	Denumirea conturilor de disponibilități și depozite	Nivelul de dobândă care se bonifică de trezoreria statului
1.	Disponibil din Fondul pentru pensia suplimentară (Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Serviciul Român de Informații, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării Naționale)	— taxa oficială a scontului minus 4 puncte procentuale
2.	Disponibil al Fondului pentru plata ajutorului de șomaj (Ministerul Muncii și Protecției Sociale)	8%
3.	Disponibil al Fondului special pentru dezvoltarea și modernizarea punctelor de control pentru trecerea frontierei, precum și a celorlalte unități vamale (Direcția generală a vămirilor)	8%
4.	Disponibil al fondului de tezaur (Consiliul județean)	8%
5.	Disponibil din fondul de risc din garanții acordate agenților economici (Ministerul Finanțelor)	8%
6.	Disponibil din contravaloarea în lei a importurilor de grâu (Ministerul Agriculturii și Alimentației)	8%
7.	Disponibil din contravaloarea în lei a ajutoarelor economice externe nerambursabile	8%
8.	Disponibil din contravaloarea în lei a împrumuturilor externe nerambursabile, acord S.U.A.-AID (Ministerul Agriculturii și Alimentației)	8%
9.	Disponibil din fondul de protejare a asiguraților în caz de faliment al societăților de asigurare	8%

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.